

Dock skulle Hilbur of,
 Med mordets röda blod,
 Bjuda upp till vår frihets och äras försvar,
 Ej vi bida,
 Då att strida,
 För det kära ste jorden för nordmannen har.

Sång

för

Stockholmska Bewåringen,

i fyra afdelningar:

1. Till Swea.
2. Till Sweas Odin.
3. Till Sweas Förstfödde.
4. Till Bröderna.

Melodie: "Vifingars säten, Äldriga lundar," etc. etc.

ELDEKJÖLM, Elmens och Granbergs Tryckeri, 1833.

Till Swea.

Stunden är inne! Swea och fallar;
Högt flappar hjertat af ynglinga-fröjd;
Asa-Thors styrka i hjertblodet swallar,
Skummande sjuder mot stjernwagnens höjd.
Urd! måla herrligt tidernas minnen,
Fädernas bragder, för våra sinnen!
Al-runor glöden, stridselbar brinnen!
Swea och trycker till ärr, betäckt barm.
Gamne freden länge Norden!
Lika herrlig gör kraften i nordmanna bröst.
Må den helga moder-jorden
Slumra waggad wid wäldige fribesfurstens röst.
Dock skulle Hildur och
Med mordets röda blöf,
Bjuda upp till vår frihets och äras försvar,
Då wi bida
Ej att strida
För det kärafte nordben på jordflotet har.

Swea, o moder! grafwarne hölja
Fädernas stoft inom moslupen håll;
Dock deras bragder kumlen ej dölja,
Sagan dem wärnar i norrstenets qväll.
Öppna, du gamla, minnenas tempel;
Bryt för oss stenens moslupna stämpel;
Elda vårt mod med de dödas exempel,
Eisra vår kraft, du det hängångnas tolf;
Kring den fordna kraftens urna,
Vi knäböja, kring minnenas helga altar.
Stig förnygrad, gudaburna,
Som en Phoenix ur askan mot rymderna far!
Vår är du redan ärfd,
Vår blir du snart förwärfd,
Tag oss med på din flykt upp mot allfaders
thron!

Till Walhalla,
För oss alla,
Till ditt hem, höga kraft, uti stjernornas zon.

Till Sweas Odin.

Fader! ditt öga wakar som solen,
Herrlig och mild, du dock ej som den

Lemnar om qvällen måltarestolen,
Tröttnar ej, Sweas ljushöfdade mån!
Ständigt du sitter, spiran i handen,
Blicken på haf-omarmade landen,
Tanken på folket, på heliga banden,
Som wid ditt hjerta med kärlek oss fäst.
Må dig Herran kraft bewara
Så fördubblad, som sjelf du fördubblar de sju
Carla-wagnens stjernor klara.
Stråla länge vår Nords milda gloria du!
Men skulle wäldets arm
Wända swärdet mot din barm,
Vårt bröst är din sköld och vår arm är ditt
stål.

Kring ditt änne

Tiden spänne

Blott sitt silfwer, som wisshetens mogna symbol.

Till Sweas Förstfödde.

Ynglinga-skaran jublande swingar
Swärdet, o Oskar, en helsning till dig;
Före din drontans wäldiga wingar,
Oss uppå årans och mandomens stig.
Verkliggör, Furste, ditt fosterlands drömmar,

Fatta med mod en gång lejonets tömmar,
Bada deß bringa i blånande strömmar,
Lär det att ryta på fremmande kust.
Och wi alla följa gerna
Dit Valkyrian winkar med blodfärgad hand;
Du oß leder, höga stjerna,
Och ditt mål har du satt bortom stjernhwal-
fets rand.

Låt österns portar opp,
I fordna tidens lopp,
Sönd en stråle dit ner af vår glorias glans,
Så det åter,
Den dock låter
Fästas herrlig, o Furste, i lagarnes frans.

Till Bröderna.

Fjellarne resa herrligt i norden
In sina hjesor mot stjernhwalfwet opp;
Hafwet omarmar fäderne-jorden;
Carlwagnen styrer fring fästet sitt lopp;
Swärjom då, bröder, wid urgamla fjellen,
Swärjom wid hafwet, wid moßlupna hållen,
Swärjom wid Carlwagnens glans uti qvällen,
Ewigt att älska, att värda det band,

Som från tidens första dagar,
Då än kraften låg formlös i fjellarnes stöt,
Wid vårt Swea, wid deß lagar,
Och deß förade Drott oß så innerligt stöt!
Wid himlens norra bryn,
Der norrsten purpra skyn,
Ristar War edens runor på jord, ærlens pol.
Och det höga
Faders-öga,
Är ett vittne till eden, den sjunkande sol.

Stunden är inne! Swea oß fallar;
Högt klappar hjertat af ynglinga-fröjd;
Afa, Thors styrka i hjertblodet swallar,
Skummande sjuder mot stjernwagnens höjd.
Urd! måla herrligt tidernas minnen,
Fädernas bragder, för våra sinnen,
All-runor glöden, frides-elbar brinnen!
Swea oß trycker till ärr, betäckt barm!
Samne freden länge norden!
Vika herrlig grov kraften i nordmanna-bröst.
Må den helga moder-jorden,
Slumra waggad wid herrlige fridesfurstens
röst.